

Επικήδειος λόγος από τον εγγονό του Κυριάκο Α. Φωτιάδη

Ήρωας... Μια λέξη με τόσο βαρυσήμαντη έννοια, και όμως ποιον προσδιορίζει κανείς ως ήρωα είναι υποκειμενικό. Ήρωας συνήθως θεωρείται αυτός που πέφτει στο πεδίο της μάχης, στην προσπάθεια του να σώσει την πατρίδα του. Ήρωας όμως είναι και αυτός που δε φοβάται να αντιμετωπίσει κατάματα τον εχθρό και να μείνει φρουρός και προστάτης του χώματος που τον ανέδραψε.

Αυτός ήταν για μένα ο παππούς μου. Ένας ήρωας με όλη τη σημασία της λέξεως.. Ήταν, είναι και θα είναι για πάντα ένας ήρωας. Όμως, ακόμη και αν η πολιτεία τον αναγνωρίζει ως ήρωα, για μένα δε θα πάψει ποτέ να είναι ο παππούς μου.. Τόσα χρόνια μας βασάνιζαν αναπάντητα ερωτήματα.. Σήμερα παππού, ήρθε η στιγμή να αναπαυθείς μετά από τόσα χρόνια που η ψυχή σου ταλαιπωρείτο. Είμαι σίγουρος πως σήμερα είσαι κάπου ανάμεσά μας και μας βλέπεις.. Είμαι σίγουρος πως μας βλέπεις και θαυμάζεις την οικογένεια που εσύ δημιούργησες με υπέρμετρο κόπο και αμέτρητες δυσίες.

Λιγομίλητος μεν, όμως η σιωπή σου πολλές φορές έκρυβε μέσα αμέτρητα λόγια, τα οποία όποιος κατάφερνε να αποκωδικοποιήσει τα κρατούσε για πάντα μέσα του ως την πολυτιμότερη κληρονομιά από εσένα.

Φιλόπατρις, από τους λίγους. Λάτρευες την πατρίδα σου παππού, και η δυσία σου είναι η μεγαλύτερη απόδειξη αυτού. Άλλο τρανό παράδειγμα της ανιδιοτελούς σου αγάπης για την πατρίδα ήταν και η συμμετοχή σου στα Οκτωβριανά. Τίμησες τα χώματα που πάτησες, τους βοσκοτόπους, τις μάντρες που μέσα σε αυτές ανδρώθηκαν και τα χωράφια που εσύ όργωσες και στη συνέχεια αυτά ανέδραψαν και την οικογένεια που δημιούργησες. Αν η πράξη σου παππού μου να μείνεις φρουρός όλων αυτών που αγάπησες και δε δείλιασες μπροστά στο μένος του εχθρού δεν είναι έμπρακτο δείγμα ηρωισμού, τότε τι είναι;

Σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ για όλα. Γιατί μου έμαδες τι σημαίνει να ηγείσαι μίας οικογένειας, τι σημαίνει να πιστεύεις σε ανώτερα ιδανικά και να θυσιάζεις την ύπαρξή σου με σκοπό να τα υπερασπιστείς. Και μπορεί να μη σε έζησα για πολλά χρόνια παππού μου, αλλά έστω και για αυτό το λίγο που σε γνώρισα σε αγάπησα γιατί ήσουν ο παππούς μου. Αναλογιζόμενος, όμως, σήμερα τις πράξεις σου ή καλύτερα τη δυσία σου, σε αγάπησα ακόμη πιο πολύ. Σε αγάπησα ως ένα αγνό πατριώτη, έναν άνθρωπο που το τρίπτυχο Πατρίς – Θρησκεία – Οικογένεια το είχε ως φάρο και οδηγό, όχι απλώς σε επίπεδο θεωρητικό, αλλά μετουσίωσες τις αξίες σου, τις έκανες πράξεις, και αυτές τις πράξεις είναι που θα κρατήσουμε εμείς σήμερα στην καρδιά μας.

Αύγουστος του 74... Μέσα στους τόσους που σκότωσαν οι Τούρκοι, δολοφόνησαν ακόμα έναν Έλληνα, νομίζοντας πως έτσι θα καταφέρουν να αφανίσουν τον ελληνισμό. Γελάστηκαν, παππού μου.. Έφυγες εσύ, όμως, άφησες πίσω σου έξι παιδιά, 19 εγγόνια, 47 δισέγγονα και 3 τρισεγγονα, και η οικογένεια που εσύ δημιούργησες θα συνεχίζει να αυξάνεται.. Και είμαι σίγουρος παππού μου, πως κάθε ένας από αυτούς ξεχωριστά, και συνολικά όλοι μαζί ως οικογένεια, η ΔΙΚΗ σου οικογένεια, δε θα επιτρέψουμε η δυσία σου να χαθεί, γιατί κάθε ένας από εμάς έχει κάτι από σένα και έτσι θα είσαι για πάντα δίπλα μας, κοντά μας, μαζί μας...

Ας είναι Αιώνια σου η μνήμη, παππού.